

Напразно было сега да гълчи, работа та была свършена и мъщеніе то на богове тѣ было вече неминуемо; одраны тѣ кожи на быкове тѣ пълзели, месо то имѣ и на въртела та мучеше. Но гладнытѣ Гърци, съ сичко туй, пирували шесть дни, а въ седмья трѣгнѣли на пѣть.

Щомъ тѣ отплавали въ открыто то море, и черны облацы покрыли сичко то небе, разиграла са страшна буря, вълны тѣ пѣкахъ като са издигахъ високо, платно то са скѣса и стѣлпъ тѣ са строши. Съсь страшень трѣсекъ паднѣ стѣлпъ тѣ и смазаль глава та на кормчія. Сички тѣ мореплаватели са намѣрихъ въ волны тѣ и са чернѣяхъ като враны, до като потѣнѣхъ до единъ. Само Одиссей стоеше ёще на корабя; но корабъ тѣ са строшилъ — и злочестый тѣ Одиссей едвамъ ималь време да свѣрже съ вѣже стѣлпа съ кормилото. Той сѣднѣлъ на тѣзи лѣса и на нея плаваше по разѣренытѣ волны. По едно време вѣтеръ тѣ са премѣнилъ и духнѣлъ югъ тѣ, кой то покараль героя право къмъ Харибда, а тя въ него часъ гълташе морска та вода. Одиссей съзрѣлъ една смоковница, коя то растѣла на канара та; той смѣло са олувилъ у нея и са покачилъ на върха, а въ сѣща та минута Харибда погълнѣла лѣса та му. Но скоро чудовище то избѣлвало назадъ лѣса та, герой тѣ скочилъ на нея и безъ да са докачи отъ Харибда отишѣлъ пакъ въ открыто то море. Много време го блѣскали волны тѣ по широко то морско пространство, докато най подиръ стигнѣлъ на островъ, *Огигія*, дѣто живѣяла прекрасна та и кѣдрява богиня *Калписа*. Тѣзи богиня пріела Одиссея благосклонно и тѣй го залибила, щото никакъ не рачала вече да го пуспе да си иде. На Одиссея твърдѣ му са щѣло да си отиде, но като нѣмалъ корабъ оставаль тамъ като плѣнникъ.

5.

Въ кое то време Одиссей, преслѣдуемъ отъ гнѣва на Посейдона, скиташе са по морета та и ерѣцаше съ-